

22. Šumi, Marica . . . !

Plovdiv, Džambas-tepé.

Šumi, Marica, po rávni zeléni,
 Šumi po raji bolgarskem napréj!
 Da jo pozdravljam tó bratovsko zemljo,
 Glasno poyšodi gredóč ji povéj!

Šumi, Marica! . . . O robstvu li pésem
 Časov minulih otožno šumiš?
 Kar jih kdaj národ tvoj solz je pretakal,
 Réka vseh tistih ti solz mi se zdiš . . .

Šumi, Marica, poslej o svobódi,
 Pésem vesélo zanosno le pój!
 Doba veríg se in spón ne povrne,
 Níkdar več sužnik Bolgár ne bo tvoj!

23 V kazánski sóteski.

Dolaji Dunav.

Hudó ti, kaj ne? je moj Dunav ponosni!
 Po sóteski tesni preríti se tód?
 Ob desni, ob levi té skalnate góre
 Trdó odkazujejo vsédujo ti pot!

Po ógrskih širnih ravninah svobodnih —
 Kakó vse drugače onód pač je préj!
 Svobodno razširjaš se tam, kakor hočeš;
 Kdó upa tam sitnih ti staviti méj?

A tód po Kazánu! . . . Gnev tvoj jaz razúmem,
 Razúmem ból tvojo in čutim s tebój: —
 Vés, umu in srcu trinogi nam tudi
 Odmérjajo često pretesni tir svoj . . .

A. Aškerc.

Nova pesem.

Dovòlj kesanja v prsih in bridkobe,
 Nemir in dvojba v duši se polezi,
 Med strune zopet roka moja sezi,
 In pesem v svoj me vódi svet čarobe!

Srčnost, ne ruši drage mi zvestobe,
 Ki danes novič jo obetaš k zvezi,
 Protivi z mano se viharji jezi,
 Spominov moč pogrezní v večne grobe!

Čemú v minulo gledati življenje,
 Da vstajajo bolesi kot mrazovi
 In cvétno plenijo življenje z lica?

Za mano hrupno svetno je vrvenje,
 Za mano naj spomini so njegovi —
 Vesela pesem bodi mi družica!

Miroljub.

